

Stauning Kommunal Plantage

Invitationen lå klar. Jagt i Stauning Kommunal Plantage gennem Ringkøbing Jægerforbund. Man siger aldrig nej tak til at komme på jagt, også selvom jeg i forvejen havde en jagt på hånden. Der havde jeg dog været mange gange, så jeg valgte at tage turen til Stauning.

Søndag kl. 13.00 skulle vi mødes på p-pladsen ved Stauning lufthavn. Nikolaj Poulsen skulle også med sammen med en anden ungjæger, Ole Boel. Vi kørte sammen, og allerede i bilen gik jagt-snakken. Vi mødtes med de andre, og hilste pænt, og nu kunne vi bare vente på, at jagtlederen ville byde velkommen. Vi fik én lille én inden parolen. Parolen var kort og præcis, og der var ikke noget at tage fejl af.

Nu gik turen mod skoven, og vi var klar til jagten. Det var spændende at se, om der var nogle snepper i skoven. Snakken gik lystigt, og et par røverhistorier fløj gennem luften.

Vi nåede skoven, og stille og roligt blev vi sat af. Vi skulle alle være med til at gå i gennem, da der ikke rigtig var mulighed for at folk kunne stå for. Det var et vidunderligt vejr. Solen stod højt på en flot klar november himmel, så det kunne simpelthen ikke være bedre. Der er nu noget dejligt ved at være jæger på sådanne dage.

Mens vi gik der, og snakkede lystigt om, hvordan dagen evt. ville gå, sprang der pludselig 2 stykker dåvildt af sted inde mellem træerne. Forrest en pæn fuldskuffel, efterfulgt af dåen. Virkelig et flot syn.

Langs med vejen blev der jævnlige sat folk af. Hver anden gang en hundefører og hver anden gang én uden. Efterhånden var folk på plads, og der gik ikke lang tid, inden drevet blev sat i gang.

Få sekunder efter drevet var startet, ragede det første skud i skoven. Min nabomand leverede en sneppe i et enkelt skud. Så måtte der vel være lidt fugle i skoven, tænkte jeg, og det var der. Jævnligt ragede der et eller flere skud i skoven. Det var rigtig dejligt at gå der og leve sig ind i, hvad alle de skud leverede. Det kunne jo være, at der var en del forbriere imellem. Sneppen er jo aldrig til at regne med.

Vi nåede et skovspor, hvor vi kom på linje, og så fortsatte vi bare drevet fremad. Jeg havde ikke haft chancer til den dejlige fugl endnu, men der skulle snart ske et eller andet. En sneppe letter bag mig og går skråt bagud. Jeg kaster bøssen til skulderen, men jeg syntes ikke, at jeg får sving nok i bøssen, så jeg holdt skuddet tilbage. Sneppen fløj i stedet ud til min nabomand, der leverede sneppen i andet skud.

Vi nåede enden og vendte rundt og gik tilbage igen. Der var stadig snepper i skoven, men knap så mange. Da vi mødtes på grusvejen, hvor vi startede, havde vi lige til en kort snak om vores oplevelser.

Efter snakken delte vi os igen og tog den anden del af skoven. Her var der også rigtig mange snepper, men skoven var tæt, så det var ikke til at komme til med et forsvarligt skud. Der blev dog skudt en del skud ude på de to kanter af skoven.

Jeg så et par enkelte fugle, men som nævnt tidligere, så var de hurtig væk bag et træ og i sikkerhed. Vi nåede i gennem noget meget tæt skov med sitkagran, og jeg havde fået nåle hele vejen ned af ryggen. Dejlig fornemmelse, og man må jo tage det sure med det søde, som man siger.

Vi stod på en lille skovvej og diskuterede, om vi skulle gå tilbage, men da der kun var 100 meter til, vi var gennem skoven, så besluttede vi at tage det sidste med. Det skulle senere vise sig at være en god idé for mit vedkommende. Jeg krydsede vejen sammen med resten af drevet, og havde lige taget et enkelt skridt ind i det næste skovområde, da to snepper letter. Jeg får hurtigt bøssen til skulderen, og skyder til den første fugl. Den falder, og af ren reflex finder jeg den anden i lysningen, og skyder igen. Den falder også. Jeg var så heldig at have Nikolaj Poulsen på min højre side da jeg skyder den anden. Det første han udbrød, var ”Det var sku da double” og først der gik det op for mig, hvad det var, jeg havde præsteret.

Snepperne lå i skovbunden med mindre end et par meter i mellem sig. Det var simpelthen bedre end den værste omgang bukkefeber. Det måtte simpelthen foreviges med et billede.

Da vi nåede enden, tog vi en lille sludder om, hvad der var blevet nedlagt i de to såter, og vi kunne konstatere, at det var blevet til 22 snepper og 1 hare. Det var jo ganske godt. Vi listede stille om til vores udgangspunkt, hvor vi fik en øl eller vand. Derefter gik turen videre til to små stykker skov, hvor halvdelen kom til at stå for, mens hundefolkene gik igennem.

I det første stykke kunne jeg have skudt til et stykke råvildt, men det fik lov til at løbe videre. Udover det så jeg et andet stykke råvildt samt et par snepper. Der blev skudt lidt inde fra skoven, men slet ikke i samme stil, som i de to foregående såter.

Vi sluttede, som alle fællesjagter jo gør, med en parade til ære for vildtet. I løbet af de sidste to såter var det blevet til yderligere 4 snepper og 1 hare, så dagen sluttede med i alt 26 snepper og 2 harer. En rigtig god dag var slut i skoven. En dag jeg helt bestemt vil huske tilbage på med stor fornøjelse.

Jeg takker Ringkøbing Jægerforbund samt Stauning Jagtforening mange gange for invitationen.

Knæk og bræk derude.
Jesper Grønne